

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

8. maj 2024*

»Personalesag – midlertidigt ansatte – kontrakt på ubestemt tid – opsigelse af kontrakten – ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra c), nr. i) – brud på tillidsforhold – manglende fastlæggelse af de faktiske omstændigheder«

I sag T-24/23,

UF, Woluwe-Saint-Étienne (Belgien), ved advokat S. Orlandi,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved I. Melo Sampaio, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

har

RET TEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. da Silva Passos (refererende dommer), og dommerne S. Gervasoni og T. Pynnä,

justitssekretær: fuldmægtig L. Ramette,

på grundlag af den skriftlige forhandling

efter retsmødet den 30. november 2023,

afsagt følgende

Dom

- 1 Sagsøgeren, UF, har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF nedlagt påstand om dels annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 8. april 2022, hvorved denne opsagde hans kontrakt som midlertidigt ansat på ubestemt tid (herefter »den anfægtede afgørelse«), dels erstatning for det tab, som han angiveligt har lidt som følge heraf.

* Processprog: fransk.

Sagens faktiske omstændigheder

- 2 Den 16. juli 2016 blev sagsøgeren ansat af Kommissionen som midlertidigt ansat som omhandlet i artikel 2, litra c), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«) inden for rammerne af en kontrakt på ubestemt tid.
- 3 Sagsøgeren fungerede som livvagt for medlemmer af Kommissionen, herunder næstformand A og senest næstformand B (herefter »næstformanden«). Sagsøgerens hverv indebar, at han bar et våben.
- 4 Sagsøgeren skulle i forbindelse med sine opgaver regelmæssigt gennemgå virologiske test efter en metode til påvisning af polymerasekædereaktioner, benævnt »PCR«, for at afgøre, om han var bærer af den virus, der var årsag til covid-19-pandemien.
- 5 Den 22. oktober 2021 fik sagsøgeren foretaget en PCR-test (herefter »PCR-testen af 22. oktober 2021«) med henblik på en tjenesterejse til Rwanda.
- 6 Den 25. oktober 2021 sendte sagsøgerens overordnede en meddelelse til sagsøgeren fra en læge ved Kommissionens lægetjeneste (herefter »lægetjenesten«), hvori sidstnævnte anmodede sagsøgerens overordnede om oplysninger vedrørende begivenheder, der angiveligt havde fundet sted i forbindelse med PCR-testen af 22. oktober 2021. Ifølge den sygeplejerske, der havde gennemført denne test (herefter »den første sygeplejerske«), opførte sagsøgeren sig uhensigtsmæssigt, bl.a. ved at »råbe »så er det nok«« og »slå [til hans] hånd«, hvorefter sagsøgeren gik uden forklaring, og uden at han kunne fuldføre den nævnte test.
- 7 Den 26. oktober 2021 sendte sagsøgeren en e-mail til sine overordnede, idet han anførte, at han var chokeret over den i præmis 6 ovenfor nævnte klage. Han forklarede, at den pågældende PCR-test var længere og mere invasiv, end han var vant til, men at han ikke havde slået den første sygeplejerske. Han undskyldte dog over for den pågældende sygeplejerske, hvis han havde fornærmet ham, eller hvis han havde reageret på en måde, der kunne have givet et dårligt indtryk. Han tilføjede endvidere, at næstformanden havde været til stede under PCR-testen af 22. oktober 2021 og bestemt kunne bevidne disse omstændigheder.
- 8 Den 28. oktober 2021 blev der afholdt et møde mellem sagsøgeren, den første sygeplejerske, som havde gennemført PCR-testen af 22. oktober 2021, og deres respektive overordnede.
- 9 Den 4. marts 2022 fik sagsøgeren foretaget en anden PCR-test (herefter »PCR-testen af 4. marts 2022«) med henblik på en tjenesterejse til Frankrig.
- 10 Den 5. marts 2022 sendte sagsøgeren en e-mail til lægetjenesten, hvori han forklarede, at PCR-testen af 4. marts 2022 – ligesom PCR-testen af 22. oktober 2021 – havde været længere og mere invasiv end normalt, og at han havde haft smerter og irritationer hele dagen efter denne test, samt at han endda var taget på hospitalet.
- 11 Den 14. marts 2022 blev sagsøgerens våben beslaglagt af ansatte fra Sikkerhedsdirektoratet ved Kommissionens Generaldirektorat for Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed (herefter »sikkerhedsdirektoratet«) og samme dag deponeret i våbenkammeret i Kommissionens Berlaymont-bygning.

- 12 Den 23. marts 2022 indsamlede sikkerhedsdirektoratets interne undersøgelseshold skriftlige vidneudsagn fra de to sygeplejersker, der havde gennemført PCR-testerne den 22. oktober 2021 og den 4. marts 2022.
- 13 For så vidt angår PCR-testen af 22. oktober 2021 anførte den første sygeplejerske i det væsentlige i sit vidneudsagn, at sagsøgeren, da sygeplejersken skulle til at indføre vatpinden i sagsøgerens næse, begyndte at bevæge sig og ryste på hovedet, hvilket gjorde det næsten umuligt at gennemføre testen. Den første sygeplejerske havde knap nok indført vatpinden i sagsøgerens næse, da denne slog til hans arm og sagde »så er det nok«. Sagsøgeren havde set, at næstformanden allerede havde afsluttet sin test, og havde forladt stedet sammen med ham. Hvad angår PCR-testen af 4. marts 2022 anførte den sygeplejerske, der foretog denne test (herefter »den anden sygeplejerske«), i det væsentlige, at hun var sammen med den første sygeplejerske, som havde udført PCR-testen af 22. oktober 2021. Sidstnævnte havde genkendt sagsøgeren og sagt til den anden sygeplejerske, at han ville teste næstformanden. Den anden sygeplejerske skulle udføre to tests, en PCR-test og en antigen-test. Da hun forsøgte at gennemføre den første test, ville sagsøgeren ifølge hendes udsagn ikke holde op med at bevæge hovedet. Det var kun lykkedes hende at indføre vatpinden overfladisk i sagsøgerens næse. Efter denne første test meddelte hun sagsøgeren, at hun ville foretage den anden test. Sagsøgeren rejste sig og sagde med fast stemme: »Kan De ikke se, at De får mig til at græde?«. Den anden sygeplejerske forsøgte at udføre den anden test, men dette viste sig at være umuligt, fordi sagsøgeren bevægede hovedet. Derefter rejste han sig og sluttede sig til næstformanden, som i mellemtiden havde afsluttet sine tests.
- 14 Den 24. marts 2022 modtog sagsøgeren via Kommissionens interne IT-kommunikationssystem ARES meddelelse om en afgørelse om inddragelse af hans ret til adgang til Kommissionens bygninger og af hans adgangskort.
- 15 Den 24. marts 2022 blev sagsøgeren indkaldt til et møde med direktøren for sikkerhedsdirektoratet, hvorunder han blev underrettet om dels, at man havde modtaget klager fra lægetjenesten over hans opførsel under PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022, dels at sikkerhedsdirektoratet havde til hensigt at anmode den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter (herefter »ansættelsesmyndigheden«), om at opsige hans kontrakt på grund af brud på tillidsforholdet.
- 16 Den 30. marts 2022 sendte direktøren for Direktoratet »Menneskelige Ressourcer for Særlige Tjenestegrene og Tjenestesteder« under Kommissionens Generaldirektorat for Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed i sin egenskab af ansættelsesmyndighed en skrivelse af 25. marts 2022 til sagsøgeren, hvori hun meddelte ham, at hun havde til hensigt at opsige hans kontrakt på grundlag af ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra c), nr. i), på grund af brud på tillidsforholdet som følge af de bemærkninger, der var blevet meddelt ham på det i præmis 15 ovenfor nævnte møde. Direktøren opfordrede sagsøgeren til at fremsætte eventuelle bemærkninger inden for en frist på fem dage.
- 17 Den 30. marts 2022 sendte sagsøgeren en e-mail til ansættelsesmyndigheden, hvori han dels anmodede om en forlængelse af den frist, der er nævnt i præmis 16 ovenfor, for at kunne fremsætte sine bemærkninger til opsigelsen af hans kontrakt, dels fremlagde sin version af de faktiske omstændigheder vedrørende PCR-testen af 4. marts 2022.

- 18 Den 1. april 2022 fremsendte sagsøgerens advokat en skrivelse til ansættelsesmyndigheden, hvori han anmodede om, at de faktiske omstændigheder, som sagsøgeren skulle fremsætte sine bemærkninger til, blev fremsendt til ham, således at han kunne blive hørt på en hensigtsmæssig måde. Sagsøgeren anfægtede ligeledes de beskyldninger, der var blevet fremsat mod ham i skrivelsen af 30. marts 2022.
- 19 Ved den anfægtede afgørelse opsagde ansættelsesmyndigheden sagsøgerens kontrakt som midlertidigt ansat i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra c), nr. i), med fem måneders varsel.
- 20 Den 24. juni 2022 indgav sagsøgeren en klage over den anfægtede afgørelse i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«).
- 21 Ved afgørelse R/303/22 af 20. oktober 2022 afslog ansættelsesmyndigheden sagsøgerens klage.

Parternes påstande

- 22 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
 - Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb fastsat efter ret og billighed for den lidte ikke-økonomiske skade.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 23 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
 - Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Om annulationspåstanden

- 24 Sagsøgeren har fremsat tre anbringender til støtte for sin annulationspåstand, hvoraf det første vedrører dels den indholdsmæssige urigtighed af de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den anfægtede afgørelse, dels anlæggelsen af åbenbart urigtige skøn og magtfordrejning, det andet utilstrækkelig begrundelse, tilsidesættelse af omsorgspligten, tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og tilsidesættelse af retten til forsvar, og det tredje tilsidesættelse af ansættelsesvilkårenes artikel 2, litra c), og retten til forsvar.
- 25 Til støtte for det første anbringende har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke er baseret på fastslåede kendsgerninger, samt at den er behæftet med flere åbenbart urigtige skøn og magtfordrejning.

- 26 Hvad for det første angår rigtigheden af de faktiske omstændigheder har sagsøgeren bestridt ansættelsesmyndighedens beskyldninger og den version af de faktiske omstændigheder, som er blevet fremlagt af den første sygeplejerske, som gennemførte PCR-testen af 22. oktober 2021.
- 27 Sagsøgeren har i første række bestridt, at han forlod lægetjenesten uden at have afsluttet den nævnte test. Han har gjort gældende, at hvis dette havde været tilfældet, ville den første sygeplejerske ikke have kunnet anmode laboratoriet om at analysere den indsamlede prøve, han ville ikke have modtaget resultaterne af sin PCR-test, og han ville derfor ikke have kunnet deltage i den tjenesterejse i udlandet, som fulgte efter den nævnte PCR-test.
- 28 I anden række har sagsøgeren gjort gældende, at hvis han virkelig havde råbt »så er det nok«, som den første sygeplejerske har hævdet (jf. præmis 6 ovenfor), ville næstformanden, der var til stede under testen, nødvendigvis have hørt det. Næstformanden har imidlertid afgivet en skriftlig erklæring på tro og love, hvori han har anført, at sagsøgeren efter hans opfattelse ikke handlede upassende.
- 29 Sagsøgeren har i tredje række tilføjet, at den første sygeplejerskes skriftlige erklæring, som er dateret fem måneder efter de faktiske omstændigheder, modsiger erklæringen fra den pågældende sygeplejerskes overordnede. Sidstnævnte anførte nemlig, at den første sygeplejerske havde oplyst, at sagsøgeren havde »skubbet til hans hånd« og ikke »slået til hans hånd«. I denne erklæring anførte den overordnede i øvrigt, at den første sygeplejerske ikke var »meget vred« over denne hændelse, men mente, at den skulle indberettes på grund af »hændelsens fysiske aspekt«. Sagsøgeren er af den opfattelse, at dette udsagn er selvmodsigende, for så vidt som den første sygeplejerske, såfremt han virkelig var blevet verbalt og fysisk overfaldet, som han hævder, ikke ville have haft denne holdning til hændelsen. Sagsøgeren er således af den opfattelse, at Kommissionens fremstilling af de faktiske omstændigheder hverken er sammenhængende, sandsynlig eller troværdig.
- 30 Sagsøgeren har i fjerde række gjort gældende, at ansættelsesmyndighedens argument om, at sygeplejerskerne »nyder deres overordnede tillid«, ikke betyder, at deres version af de faktiske omstændigheder automatisk er godtgjort, og at den version, som sagsøgeren har fremført, skal forkastes. Sagsøgeren er af den opfattelse, at ansættelsesmyndigheden, når den som i det foreliggende tilfælde står over for modsigelser med hensyn til de faktiske omstændigheder, burde have foretaget yderligere undersøgelser for at efterprøve de omhandlede udsagn.
- 31 Hvad i femte række angår beviserne vedrørende de omhandlede hændelser har sagsøgeren gjort gældende, at de faktiske omstændigheder – i modsætning til Kommissionens argumentation – ikke har kunnet godtgøres på objektiv og uafhængig vis, henset til vidneudsagnene fra lægetjenestens sygeplejersker. Da der – bortset fra de nævnte sygeplejerskers vidneudsagn og erklæringen fra deres overordnede, som ikke var til stede på tidspunktet for de omtvistede faktiske omstændigheder – ikke var andre beviser, som ansættelsesmyndigheden kunne have taget i betragtning, kunne Kommissionen ikke fastslå kendsgerningerne på en »objektiv og uafhængig« måde. Ifølge sagsøgeren har ansættelsesmyndigheden udelukkende på grundlag af klagerne fra sygeplejerskerne fastlagt de faktiske omstændigheder, som efter hans opfattelse er materielt ukorrekte, og som ligger til grund for den anfægtede afgørelse.
- 32 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden anlagde flere åbenbart urigtige skøn og begik magtfordrejning.

- 33 Sagsøgeren har i første række anført, at han i modsætning til, hvad Kommissionen har hævdet, ikke undlod at samarbejde under PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022. Han fik nemlig foretaget de nævnte tests og forlod ikke stedet, før de var afsluttet.
- 34 I første omgang fandt Kommissionen, at den omstændighed, at sagsøgeren havde givet udtryk for smerter og irritationer (jf. præmis 10 ovenfor), udgjorde manglende samarbejde. Sagsøgeren har gjort gældende, at dette udsagn ligeledes udgør et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at de irritationer, som han har oplyst om, blev konstateret af en læge under en konsultation på et hospitals skadestue efter PCR-testen den 4. marts 2022. Sagsøgeren har tilføjet, at den anfægtede afgørelse ifølge de uformelle oplysninger, der blev videregivet til næstformanden, skyldtes, at han havde informeret lægetjenesten om de oplevede irritationer efter PCR-testen af 4. marts 2022. Denne oplysning blev taget som en uacceptabel anklage mod den anden sygeplejerske og ligger således til grund for den anfægtede afgørelse. Den omstændighed, at den reelle begrundelse for denne afgørelse ikke blev afsløret, udgør magtfordrejning fra ansættelsesmyndighedens side.
- 35 Sagsøgeren har i anden række anført, at den omstændighed, at Kommissionen ikke tog hensyn til hans smerter og irritationer, er en tilsidesættelse af omsorgspligten.
- 36 I tredje række har sagsøgeren bestridt, at han »mistede besindelsen« under de to PCR-tests. Han klagede ganske vist over den måde, hvorpå de nævnte tests blev gennemført, men den blotte omstændighed, at testene blev opfattet som urimeligt invasive, henset til de talrige andre tests, som sagsøgeren tidligere havde gennemgået, kan ikke begrunde, at han blev afskediget, hvilket under alle omstændigheder er fuldstændig uforholdsmæssigt. Sagsøgeren har i øvrigt gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden, såfremt den havde til hensigt at rejse tvivl om hans arbejdsevne og evne til at bevare besindelsen, burde have forhørt sig hos næstformand A og næstformanden, i hvis tjeneste han på forskellige missioner havde håndteret pressede og farlige situationer.
- 37 I fjerde række har sagsøgeren anført, at fire personer var til stede ved PCR-testen af 4. marts 2022, nemlig ham selv, næstformanden, den anden sygeplejerske, som havde gennemført denne test, og den første sygeplejerske, som havde udført PCR-testen af 22. oktober 2021. Eftersom sagsøgeren har anfægtet de to sygeplejerskers version af de faktiske omstændigheder for så vidt angår de to hændelser, er han således af den opfattelse, at den eneste relevante version af de faktiske omstændigheder er den, som næstformanden har fremlagt.
- 38 Ifølge sagsøgeren var næstformanden udmærket i stand til at høre og se interaktionen mellem ham og sygeplejerskerne under den pågældende PCR-test. Eftersom testene blev udført i rum, der var adskilt af et simpelt gardin på hjul, og næstformanden allerede havde afsluttet sin test, kunne han se, hvad der foregik med hensyn til den test, som sagsøgeren var i færd med at få foretaget.
- 39 Ansættelsesmyndighedens afvisning af at tage hensyn til næstformandens vidneudsagn udgør således ud over et åbenbart urigtigt skøn et yderligere indicium for magtfordrejning. Sagsøgeren har gjort gældende, at selv hvis det antages, at næstformanden ikke var et direkte vidne, således som Kommissionen har hævdet, burde ansættelsesmyndigheden alligevel have hørt ham for at få afklaring herom, eftersom han klart havde tilkendegivet, at sagsøgeren ikke havde udvist upassende adfærd i forbindelse med de omhandlede PCR-tests.

- 40 Sagsøgeren har i femte række gjort gældende, at ansættelsesmyndighedens beskyldning om, at hans adfærd som helhed under PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022 udgør en skade på tjenestens omdømme, ligeledes er udtryk for et åbenbart urigtigt skøn. Ifølge sagsøgeren har denne argumentation en vilkårlig karakter og er udtryk for en tilsidesættelse af omsorgspligten.
- 41 Endelig har sagsøgeren anført, at ansættelsesmyndigheden for så vidt angår de faktiske omstændigheder ikke råder over en skønsmagt og ikke kan hævde, at detaljerne i hans adfærd ikke er afgørende for den anfægtede afgørelse. Ansættelsesmyndigheden baserede sig udelukkende på referaterne af høringerne af sagsøgeren, sygeplejerskerne og deres overordnede og søgte ikke at indhente andre oplysninger med henblik på at fastlægge de faktiske omstændigheder, herunder navnlig ved at foretage en høring af næstformanden som vidne. Ifølge sagsøgeren er det derfor udelukkende de faktiske omstændigheder vedrørende de to PCR-tests af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022, der har medført et brud på tillidsforholdet, og disse omstændigheder er ikke behørigt godtgjort. Sagsøgeren har i øvrigt tilføjet, at næstformanden har bekræftet, at han ikke har mistet tilliden til sagsøgeren. Den anfægtede afgørelse er derfor behæftet med en ulovlighed, for så vidt som Kommissionen ikke blot kunne påberåbe sig et brud på tillidsforholdet uden først at have godtgjort de faktiske omstændigheder, der lå til grund for den nævnte afgørelse.
- 42 Kommissionen har bestridt de af sagsøgeren fremførte argumenter. Hvad for det første angår de åbenbart urigtige skøn, som sidstnævnte har gjort gældende (jf. præmis 32-40 ovenfor), har Kommissionen anført, at kontrakten blev opsagt som følge af et brud på tillidsforholdet mellem Kommissionen og sagsøgeren. Dette brud skyldes den upassende adfærd, som sagsøgeren udviste ved to lejligheder under PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022, hvor han var verbalt eller fysisk aggressiv over for lægetjenestens sygeplejersker, som gennemførte de nævnte tests.
- 43 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens upassende adfærd blev godtgjort på en objektiv måde og uafhængigt af indholdet af sygeplejerskernes vidneudsagn. Ifølge Kommissionen udgør detaljerne i sagsøgerens adfærd ikke det afgørende forhold, der gjorde det muligt at fastslå et brud på tillidsforholdet. Det vigtigste forhold er den omstændighed, at sagsøgeren to gange opførte sig aggressivt over for lægetjenestens sygeplejersker. Dette er ikke en subjektiv opfattelse af begivenhederne, men følger af sikkerhedsdirektoratets pligt til at garantere sikkerheden for sine medlemmer og de personer, der er til stede i Kommissionens lokaler. Ansættelsesmyndigheden anlagde derfor ikke et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder.
- 44 Ifølge Kommissionen skulle sagsøgeren udvise en upåklagelig adfærd og som livvagt være i stand til at bevare besindelsen i alle situationer, så meget desto mere som han bar et våben i Kommissionens bygninger. Kommissionen har tilføjet, at sagsøgeren for at kunne udøve denne funktion skal have tillid hos den kommissær, som han beskytter, men også hos institutionen som helhed. Det er ikke tilstrækkeligt, således som sagsøgeren har hævdet (jf. præmis 41 ovenfor), at de kommissærer, som han gør tjeneste hos, har tillid til ham. Sikkerhedsdirektoratet skal således være forsikret om, at sagsøgeren ikke udgør den mindste sikkerhedsrisiko for kommissærerne og andre personer, der er til stede i Kommissionens lokaler. Ifølge Kommissionen var det derfor med rette, at sikkerhedsdirektoratet anmodede om, at sagsøgerens kontrakt blev opsagt.
- 45 Hvad for det andet angår den indholdsmæssige urigtighed, som sagsøgeren har påberåbt sig, har Kommissionen i første række gjort gældende, at sygeplejerskerne ikke havde nogen grund til at indberette urigtige faktiske omstændigheder om sagsøgeren, og at disse nyder deres tjenestegrens fulde tillid. Ifølge Kommissionen er de pågældende hændelser de eneste hændelser, der blev

indberettet under pandemien, og de blev straks videregivet til sygeplejerskernes overordnede (jf. præmis 6 ovenfor), selv om den formelle erklæring vedrørende den første hændelse først blev registreret senere.

- 46 I anden række har Kommissionen gjort gældende, at sygeplejerskernes og deres overordnede erklæringer ikke er modstridende, for så vidt som den handling, der består i at slå til en arm eller at skubbe til en hånd, ikke udelukker hinanden. Kommissionen har endvidere anført, at ansættelsesmyndigheden ikke udelukkende baserede sig på referaterne af høringerne af sagsøgeren, sygeplejerskerne og deres overordnede, men tog hensyn til den omstændighed, at sikkerhedsdirektoratets tillid til sagsøgeren var blevet brudt.
- 47 Kommissionen har tilføjet, at den omstændighed, at den første sygeplejerske, der foretog testen af 22. oktober 2021, kunne bekræfte, at han ikke var »meget vred«, skyldes, at der er tale om en professionel, der ved, hvordan man udfører sine opgaver, selv under vanskelige forhold. Dette viser også, at den første sygeplejerske ikke havde noget personligt imod sagsøgeren og ikke havde nogen grund til at indberette omstændigheder, som ikke havde fundet sted.
- 48 Hvad i tredje række angår sagsøgerens argument om de grunde, som de to sygeplejersker reelt skulle have forfulgt med deres klager (jf. præmis 34 ovenfor), har Kommissionen gentaget, at disse sygeplejersker indberettede hændelserne umiddelbart efter, at de havde fundet sted. Kommissionen har i øvrigt gjort gældende, at sagsøgeren først tog på hospitalet efter den anden PCR-test, og at de fremlagte dokumenter under alle omstændigheder kun viser, at han klagede over smerter i ansigtet, men ikke nærmere angav årsagen til disse smerter.
- 49 Kommissionen har i fjerde række gjort gældende, at eftersom administrationen kunne lægge til grund, at den havde tilstrækkelige oplysninger om de omtvistede hændelser, var det ufornuddigt at høre næstformandens vidneudsagn. Kommissionen har gjort gældende, at det ikke er godtgjort, hvor næstformanden nøjagtigt befandt sig under PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022, og navnlig hvorvidt han befandt sig i en anden kabine end den, som sagsøgeren befandt sig i, da han fik foretaget hver af de omtvistede tests, eller i området omkring de nævnte kabiner. Kommissionen har under alle omstændigheder fremhævet, at disse kabiner var adskilte og sikrede processens fortrolighed, således at næstformanden ikke direkte kunne have bevidnet de omtvistede omstændigheder. Næstformandens vidneudsagn var derfor ikke relevant.
- 50 Hvad i femte række angår PCR-testen af 22. oktober 2021 har Kommissionen gjort gældende, at selv om sagsøgeren modtog resultaterne af testen, indebærer dette ikke, at testen var blevet gennemført korrekt. Den første sygeplejerske kunne nemlig kun indføre vatpinden overfladisk for at udføre testen, inden sagsøgeren forlod stedet, og var derfor ikke i stand til at fuldføre testen. Han fremsendte dog den indsamlede test til analyse.
- 51 I sjette række har Kommissionen bestridt, at der var fire personer til stede ved PCR-testen af 4. marts 2022, således som sagsøgeren har hævdet (jf. præmis 37 ovenfor). Kommissionen har gjort gældende, at PCR-testene blev udført i separate kabiner, som sikrede, at processen var fortrolig. Det var således kun sagsøgeren og den anden sygeplejerske, der udførte testen, som var til stede, hvorfor næstformandens vidneudsagn ikke var relevant.
- 52 Hvad for det tredje angår sagsøgerens argumenter om magtfordrejning (jf. præmis 34 og 39 ovenfor) har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren ikke har forklaret, hvori denne fordrejning består. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren ikke fremlagt noget bevis, der kan udgøre

magtfordrejning, navnlig vedrørende de mål, der forfølges med den anfægtede afgørelse, ud over dem, der er angivet i denne afgørelse. Kommissionen er således af den opfattelse, at argumentationen om magtfordrejning må forkastes, idet den ikke er blevet godtgjort.

- 53 Indledningsvis bemærkes, at for så vidt angår proceduren for opsigelse af en kontrakt på ubestemt tid med en midlertidigt ansat fremgår det af ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra c), nr. i), at ansættelsesforholdet ophører ved udløbet af den opsigelsesfrist, der er fastsat i kontrakten. Ansættelsesvilkårenes artikel 49, stk. 1, bestemmer endvidere, at ansættelsesforholdet efter gennemførelse af den disciplinære forfølgning, der er fastsat i bilag IX til vedtægten, som finder tilsvarende anvendelse, kan opsiges af disciplinære grunde uden varsel, hvis den midlertidigt ansatte, forsætligt eller uagtsomt, groft tilsidesætter sine pligter.
- 54 I henhold til fast retspraksis følger det af de vide skønsmålinger, som ansættelsesmyndigheden har i tilfælde af fejl, som kan begrunde afskedigelse af en midlertidigt ansat, at denne myndighed ikke er forpligtet til at indlede en disciplinær forfølgning af vedkommende frem for at gøre brug af muligheden for ensidig opsigelse af kontrakten i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra c), og at det alene er i tilfælde, hvor myndigheden ønsker at afskedige en midlertidigt ansat uden varsel, fordi denne groft har tilsidesat sine pligter, at den disciplinære forfølgning, der er fastsat i bilag IX til vedtægten for tjenestemænd, som finder tilsvarende anvendelse på midlertidigt ansatte, skal iværksættes i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 49, stk. 1 (jf. dom af 16.6.2021, CE mod Regionsudvalget, T-355/19, EU:T:2021:369, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).
- 55 Det følger heraf, at ansættelsesmyndigheden principielt havde beføjelse til at opsiges sagsøgerens kontrakt på grundlag af ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra c), nr. i), inden dens udløb og med en opsigelsesfrist på en måned for hvert tjenesteår – dog mindst tre måneder og højst ti måneder – uden at skulle indlede en disciplinærsag.
- 56 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, at opsigelsen af sagsøgerens kontrakt, i hvilken forbindelse opsigelsesfristen blev overholdt, skyldtes, at Kommissionen mistede tilliden til sagsøgeren som følge af den adfærd, som han blev foreholdt at have udvist under PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022. Ansættelsesmyndigheden valgte således at opsiges kontrakten i medfør af ansættelsesvilkårenes artikel 47, litra c), nr. i), og ikke i medfør af ansættelsesvilkårenes artikel 49, stk. 1.
- 57 Selv om det i denne forbindelse ikke påhviler ansættelsesmyndigheden at sætte sin egen vurdering i stedet for den vurdering, der er foretaget af sagsøgerens overordnede, hvad angår spørgsmålet, om der foreligger et brud på tillidsforholdet, skal denne myndighed ikke desto mindre først kontrollere, om fraværet eller tabet af et tillidsforhold faktisk er blevet påberåbt, derefter sikre sig den materielle rigtighed af de faktiske omstændigheder og til sidst, henset til de fremførte begrundelser, sikre sig, at anmodningen om opsigelse ikke er behæftet med en tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder eller endog magtfordrejning. I denne sammenhæng kan myndigheden, henset til de oplysninger, som den berørte har indgivet, bl.a. komme frem til, at særlige omstændigheder begrundes, at der kan overvejes andre foranstaltninger end en afskedigelse, f.eks. at den berørte placeres i en anden stilling inden for Kommissionen (jf. i denne retning dom af 10.1.2019, RY mod Kommissionen, T-160/17, EU:T:2019:1, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 58 Det bemærkes endvidere, at hvis en institution, som beslutter at opsiges en kontrakt med en midlertidigt ansat, navnlig henviser til præcise faktiske omstændigheder, som danner grundlag for afgørelsen om opsigelse på grund af, at der foreligger et brud på tillidsforholdet, er Unionens

retsinstanser forpligtet til at efterprøve rigtigheden af disse faktiske omstændigheder. Navnlig for så vidt som en institution belyser grundene til den mistede tillid med henvisning til præcise faktiske omstændigheder, skal retsinstanserne kontrollere, at disse grunde hviler på faktiske omstændigheder, som er materielt korrekte. Herved sætter retsinstanserne ikke deres egen vurdering i stedet for den kompetente myndigheds vurdering, hvorefter den mistede tillid er godtgjort, men begrænser sig til at kontrollere, om de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for institutionens udtrykkelige afgørelse, er materielt korrekte (dom af 11.9.2013, L mod Parlamentet, T-317/10 P, EU:T:2013:413, præmis 70).

- 59 I det foreliggende tilfælde anførte ansættelsesmyndigheden i den anfægtede afgørelse, at opsigelsen af sagsøgerens kontrakt var begrundet i, at tillidsforholdet mellem sagsøgeren og institutionen var blevet brudt som følge af »flere alvorlige hændelser« under udøvelsen af hans hverv, som han var blevet underrettet om, dvs. hans adfærd under PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022.
- 60 I lyset af den retspraksis, der er nævnt i præmis 57 og 58 ovenfor, skal der derfor foretages en undersøgelse af de beviser, som parterne har fremlagt, med henblik på at fastslå, om disse forhold isoleret og derefter samlet set kan bekræfte den begrundelse for opsigelsen af kontrakten, som sikkerhedsdirektoratet har påberåbt sig, og som ansættelsesmyndigheden har lagt til grund, eller om denne opsigelse må anses for ugrundet.
- 61 For at anfægte den adfærd, som sagsøgeren foreholdes i de skriftlige vidneudsagn fra de sygeplejersker, der gennemførte de to omtvistede PCR-tests (jf. præmis 13 ovenfor), har sagsøgeren ud over sin version af de omhandlede faktiske omstændigheder fremlagt en skriftlig erklæring fra næstformanden, som sagsøgeren ledsagede under PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022, og som derfor var til stede i det lokale i lægetjenesten, hvor de omtvistede hændelser fandt sted.
- 62 I denne henseende må det konstateres, at sagsøgeren under den administrative procedure og i den foreliggende sag har rejst tvivl om den version af de faktiske omstændigheder, som de to sygeplejersker, der gennemførte PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022, fremførte, og som ansættelsesmyndigheden gengav i den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren har således bestridt at have været aggressiv og at have udvist en upassende adfærd over for disse sygeplejersker. For så vidt angår PCR-testen af 22. oktober 2021 har han navnlig bestridt, at han slog til en af sygeplejerskernes arm eller hånd, og at han råbte »så er det nok« (jf. præmis 7 og 29 ovenfor). Hvad angår testen af 4. marts 2022 har han bestridt, at han udviste en upassende adfærd. På baggrund af uoverensstemmelserne mellem de versioner af de faktiske omstændigheder, som blev fremsat af henholdsvis sygeplejerskerne og af sagsøgeren, anmodede sidstnævnte flere gange om, at næstformanden blev afhørt som vidne (jf. præmis 7 og 39 ovenfor).
- 63 Endvidere fandt ansættelsesmyndigheden, således som det fremgår af præmis 49 og 51 ovenfor, at den havde tilstrækkelige oplysninger om de faktiske omstændigheder, og at den ikke havde behov for at høre næstformanden. Kommissionen har nemlig i det væsentlige for det første gjort gældende, at detaljerne vedrørende sagsøgerens adfærd ikke er afgørende, og for det andet, at denne adfærd er blevet godtgjort på en objektiv måde og uafhængigt af det specifikke indhold af sygeplejerskernes vidneudsagn (jf. præmis 43 ovenfor). Som nævnt i præmis 49 ovenfor har Kommissionen derimod gjort gældende, at det ikke er blevet godtgjort, hvor næstformanden præcis befandt sig, dvs. hvorvidt næstformanden befandt sig i en anden kabine end den, som

sagsøgeren befandt sig i, da han fik foretaget hver af de omtvistede tests, eller i området omkring de nævnte kabiner. Kommissionen har konkluderet, at næstformanden derfor ikke direkte kunne have bevidnet de faktiske omstændigheder.

- 64 I denne henseende skal det for det første fastslås, at Kommissionen ikke har præciseret, hvilke andre beviser den ud over de vidneudsagn, der blev afgivet af sygeplejerskerne ved dens lægetjeneste, anvendte til at fastlægge de omtvistede omstændigheder. For det andet fremgår det af sagsakterne, at de eneste oplysninger, som ansættelsesmyndigheden rådede over, og som kunne begrunde opsigelsen af sagsøgerens kontrakt, var de skriftlige vidneudsagn fra de nævnte sygeplejersker og deres overordnede, som er nævnt i præmis 12 og 13 ovenfor. Det fremgår i øvrigt af afgørelsen om afslag på klagen, at de nævnte vidneudsagn havde en afgørende bevisværdi for ansættelsesmyndigheden.
- 65 Kommissionen har imidlertid ikke forklaret, hvorledes sagsøgerens adfærd kunne godtgøres »objektivt og uafhængigt af det specifikke indhold« af disse vidneudsagn, således som den har gjort gældende (jf. præmis 43 ovenfor). Kommissionen har nemlig ikke påberåbt sig andre forhold, der kunne understøtte et sådant argument, selv om det eneste andet tilgængelige bevis, som sagsøgeren vedlagde klagen over den anfægtede afgørelse, er en skriftlig erklæring på tro og love fra næstformanden, hvori sidstnævnte udtaler, at sagsøgeren efter hans opfattelse ikke udviste upassende adfærd i forbindelse med de omtvistede tests (jf. præmis 28 ovenfor).
- 66 I denne henseende skal det for det første fastslås, at Kommissionen til trods for uoverensstemmelserne mellem de versioner af de faktiske omstændigheder, som blev fremført af sygeplejerskerne, på den ene side, og af sagsøgeren, på den anden side, nægtede at tage yderligere skridt til at fastslå de faktiske omstændigheder, bl.a. ved, således som sagsøgeren gentagne gange anmodede om, at høre næstformanden som vidne. Kommissionen har i denne forbindelse ikke bestridt, at næstformanden var til stede i lægetjenestens lokale, hvor de individuelle kabiner, der blev anvendt i forbindelse med PCR-testene af 22. oktober 2021 og 4. marts 2022, var opstillet. Kommissionen har begrænset sig til at rejse tvivl om, hvor i det nævnte lokale næstformanden nøjagtigt befandt sig på tidspunktet for de omtvistede hændelser.
- 67 Det må for det andet konstateres, at Kommissionen modsiger sig selv for så vidt angår relevansen af næstformandens vidneudsagn.
- 68 Kommissionen har nemlig på den ene side gjort gældende, at det ikke er godtgjort, hvor næstformanden nøjagtigt befandt sig under de omtvistede PCR-tests (jf. præmis 49 ovenfor), og at hans vidneudsagn derfor ikke er brugbart. På den anden side har den anført, at PCR-tests som dem, der er genstand for den foreliggende sag, gennemføres i separate kabiner, og at næstformanden derfor ikke direkte kunne have bevidnet de faktiske omstændigheder (jf. præmis 51 ovenfor). Hvis det imidlertid ikke var godtgjort, hvor næstformanden nøjagtigt befandt sig under de omtvistede PCR-tests, er det selvmodsigende at hævde, således som Kommissionen har gjort det, at sidstnævnte under alle omstændigheder ikke direkte kunne have bevidnet de begivenheder, der fandt sted under disse tests.
- 69 Det følger heraf, at ansættelsesmyndighedens tiltag, henset til de beviser, som Retten har fået kendskab til, ikke gjorde det muligt at fastslå, at den adfærd, som sagsøgeren blev foreholdt, og som lå til grund for den anfægtede afgørelse, var baseret på, at der forelå et brud på tillidsforholdet mellem Kommissionen og sagsøgeren.

- 70 I lyset af disse betragtninger må det konkluderes, at ansættelsesmyndighedens afgørelse er behæftet med en ulovlighed, idet den fandt, at den gennem sygeplejerskernes vidneudsagn havde fået tilstrækkeligt kendskab til omstændighederne, og idet den nægtede at foretage en efterprøvelse af de faktiske omstændigheder, der lå til grund for den anfægtede afgørelse, på grundlag af andre beviser, som dog var tilgængelige, eller ved at iværksætte en administrativ undersøgelse.
- 71 Sagsøgerens argumentation til støtte for det første anbringende om, at de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for den anfægtede afgørelse, ikke er godtgjort, skal følgelig tiltrædes.
- 72 Den anfægtede afgørelse skal derfor annulleres, uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige anbringender og argumenter, som sagsøgeren har fremført, såvel som de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som sagsøgeren har anmodet om, samt spørgsmålet om, hvorvidt de dokumenter, som sagsøgeren har fremlagt i forbindelse med replikken og den 10. november 2023, kan antages til realitetsbehandling.

Erstatningspåstanden

- 73 Sagsøgeren har anført, at han som følge af den uberettigede afskedigelse har lidt en væsentlig ikke-økonomisk skade som følge af tilsidesættelsen af hans grundlæggende rettigheder, herunder tilsidesættelse af hans ret til forsvar, administrationens anlæggelse af åbenbart urigtige skøn og tilsidesættelse af omsorgspligten. Den anfægtede afgørelse har krænket hans ære og påført ham en betydelig ikke-økonomisk skade, idet Kommissionen bl.a. nægtede at give ham aktindsigt i de skriftlige klager, at træffe foranstaltninger med henblik på at efterprøve de faktiske omstændigheder og at høre næstformanden som vidne.
- 74 Sagsøgeren har følgelig nedlagt påstand om, at Retten efter ret og billighed tilpligter Kommissionen at betale ham erstatning for denne ikke-økonomiske skade.
- 75 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter. Kommissionen har gjort gældende, at han ikke har fremlagt noget bevis for den påståede ikke-økonomiske skade, og at han har begrænset sig til generelt at påberåbe sig, at hans ære er blevet krænket.
- 76 Hvad i denne henseende angår den angivelige ikke-økonomiske skade bemærkes, at annullation af en ulovlig retsakt ifølge retspraksis i sig selv kan udgøre en passende og principielt tilstrækkelig erstatning for hele den ikke-økonomiske skade, som retsaken kan have forvoldt, medmindre sagsøgeren godtgør at have lidt en ikke-økonomisk skade, der ikke kan erstattes fuldt ud derved (jf. i denne retning kendelse af 3.9.2019, FV mod Rådet, C-188/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:690, præmis 4 (generaladvokat Kokotts forslag til afgørelse, punkt 26), og dom af 28.4.2021, Correia mod EØSU, T-843/19, EU:T:2021:221, præmis 86).
- 77 Den ikke-økonomiske karakter af den skade, der hævdes at være lidt, kan ikke indebære, at den bevisbyrde for skadens eksistens og omfang, der påhviler sagsøgeren, vendes om. Den Europæiske Union ifalder nemlig kun ansvar, hvis sagsøgeren har bevist, at vedkommende har lidt et tab (jf. dom af 16.6.2021, CE mod Regionsudvalget, T-355/19, EU:T:2021:369, præmis 148 (ikke trykt i Sml.) og den deri nævnte retspraksis).

- 78 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ikke forklaret, hvorledes der foreligger en ikke-økonomisk skade, der ikke kan erstattes fuldt ud ved annullationen af denne afgørelse. Han har nemlig i sine skriftlige indlæg begrænset sig til at hævde, at den anfægtede afgørelse har krænket hans ære og påført ham en ikke-økonomisk skade, uden at præcisere hverken skadens indhold eller omfang, og han har ikke gjort gældende, at han har lidt en ikke-økonomisk skade, der ikke kan erstattes fuldt ud ved annullationen af denne afgørelse.
- 79 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke, således som det påhviler ham i lyset af den retspraksis, der er nævnt i præmis 76 og 77 ovenfor, har godtgjort, at den ikke-økonomiske skade, som han hævder at have lidt, ikke fuldt ud kan erstattes ved annullationen af den anfægtede afgørelse, og at skaden som sådan kan afhjælpes ved erstatning.
- 80 Under disse omstændigheder skal erstatningspåstanden forkastes som ugrundet.

Sagsomkostninger

- 81 Ifølge artikel 134, stk. 1, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 82 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen i det væsentlige tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling):

- 1) Europa-Kommissionens afgørelse af 8. april 2022 om opsigelse af UF's kontrakt som midlertidigt ansat på ubestemt tid annulleres.**
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen.**
- 3) Kommissionen betaler sagsomkostningerne.**

da Silva Passos

Gervasoni

Pynnä

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. maj 2024.

Underskrifter